

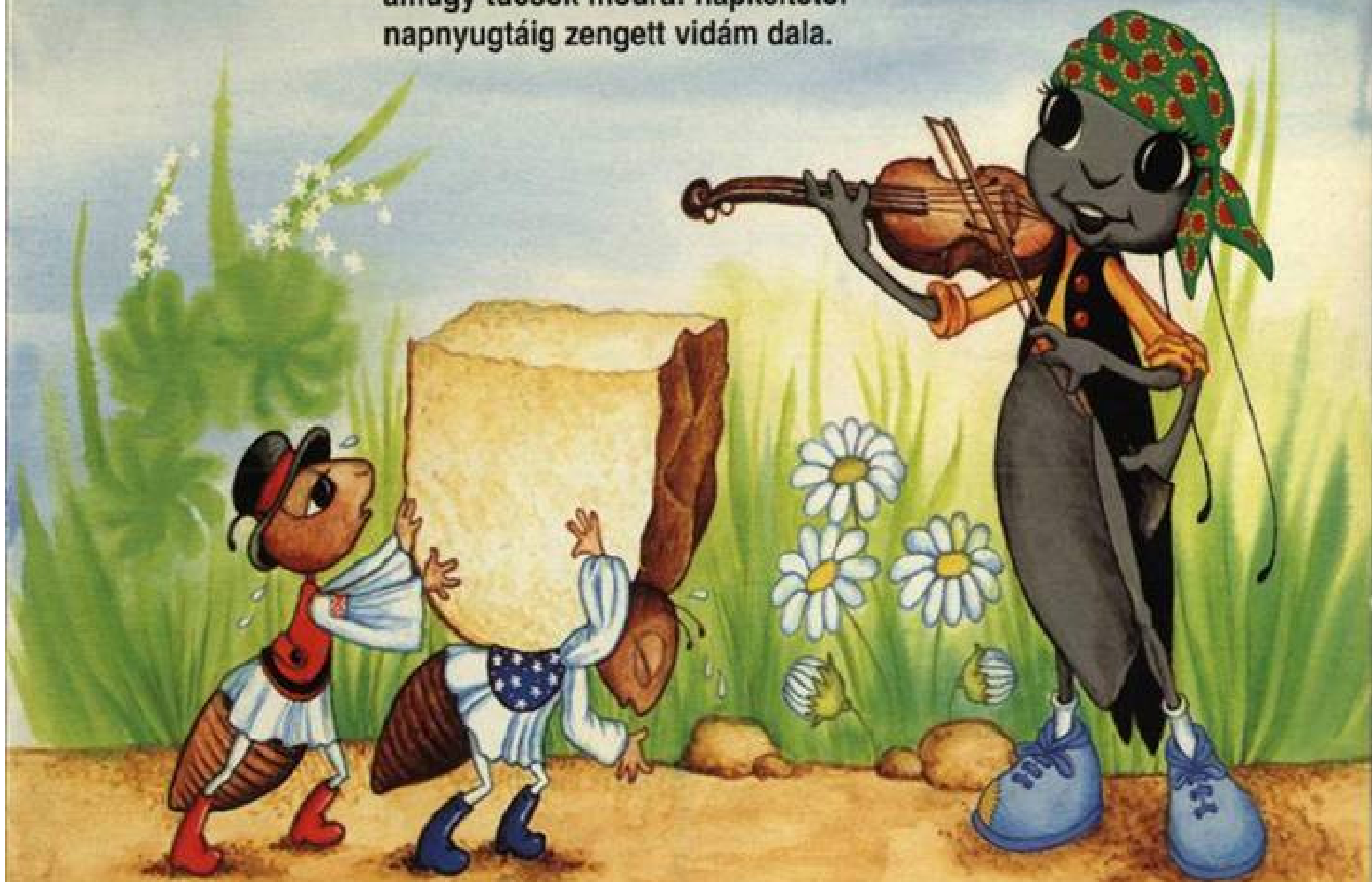
a Tücsök és a

Hangyák

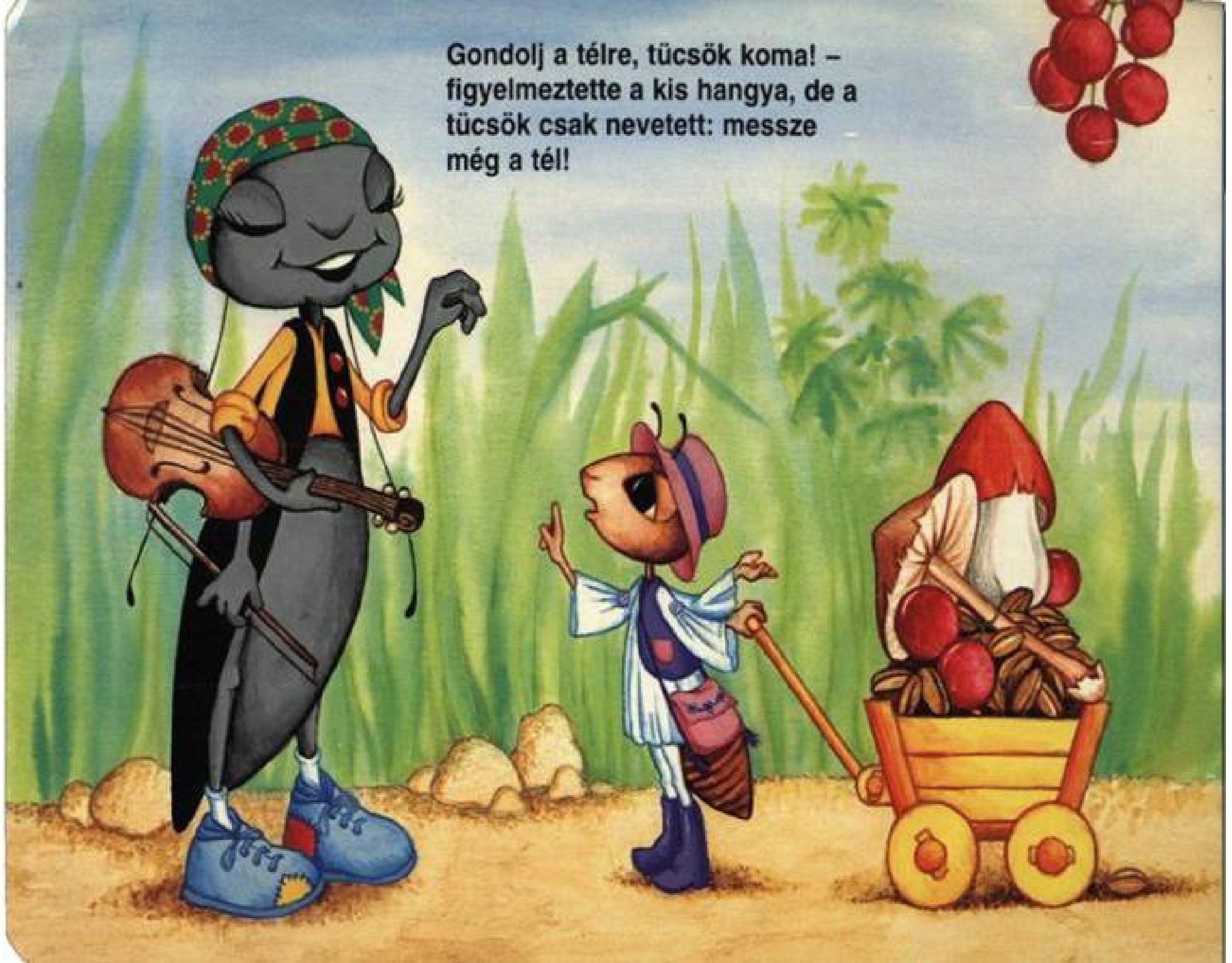
Meleg nyári nap volt. A mező
lakói vidáman hancúroztak,
játszadoztak. Hangyavár körül
nagy volt a sürgés-forgás.

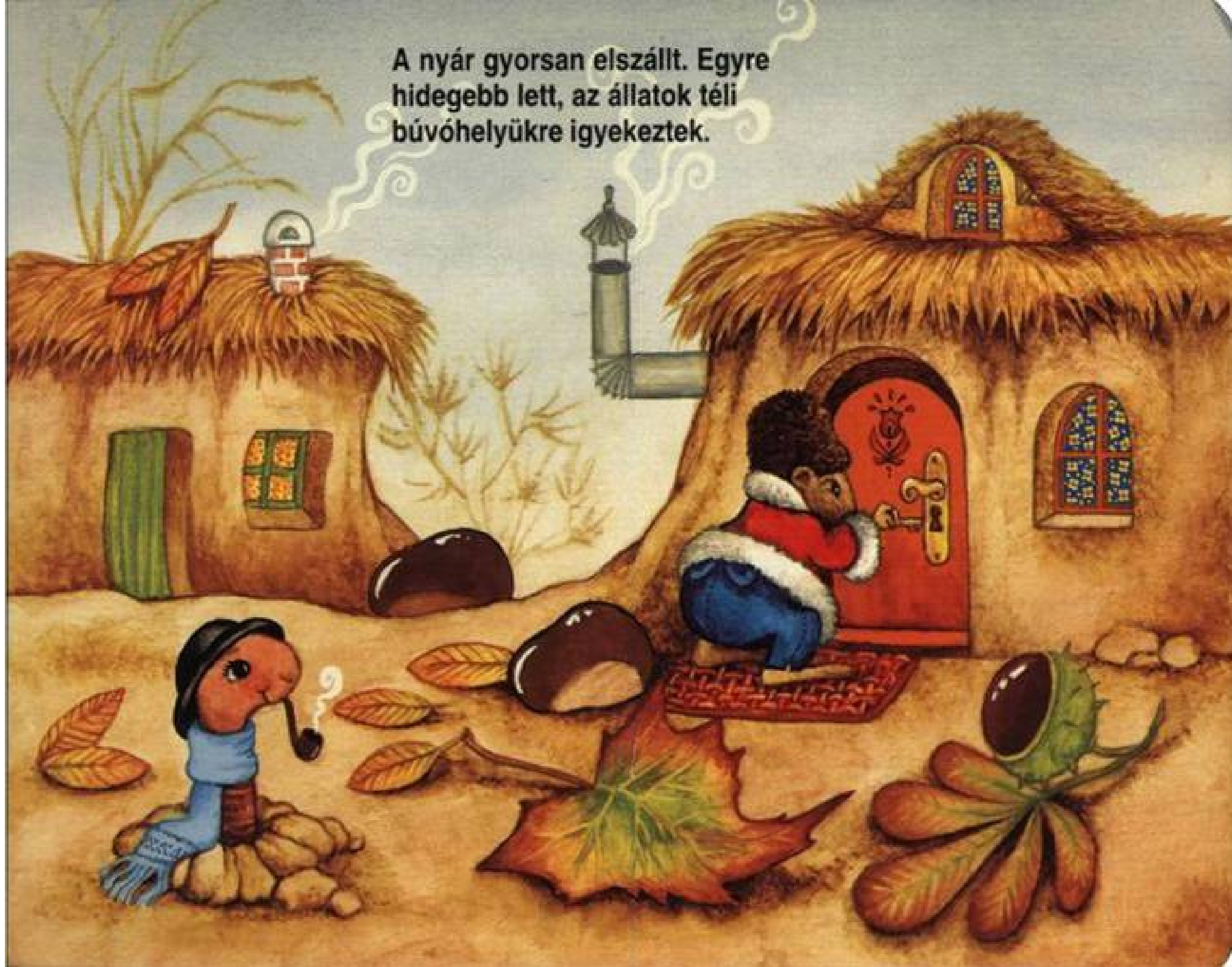
A kis tücsök is élvezte a nyarat,
amúgy tücsök módra: napkeltétől
napnyugtáig zengett vidám dala.

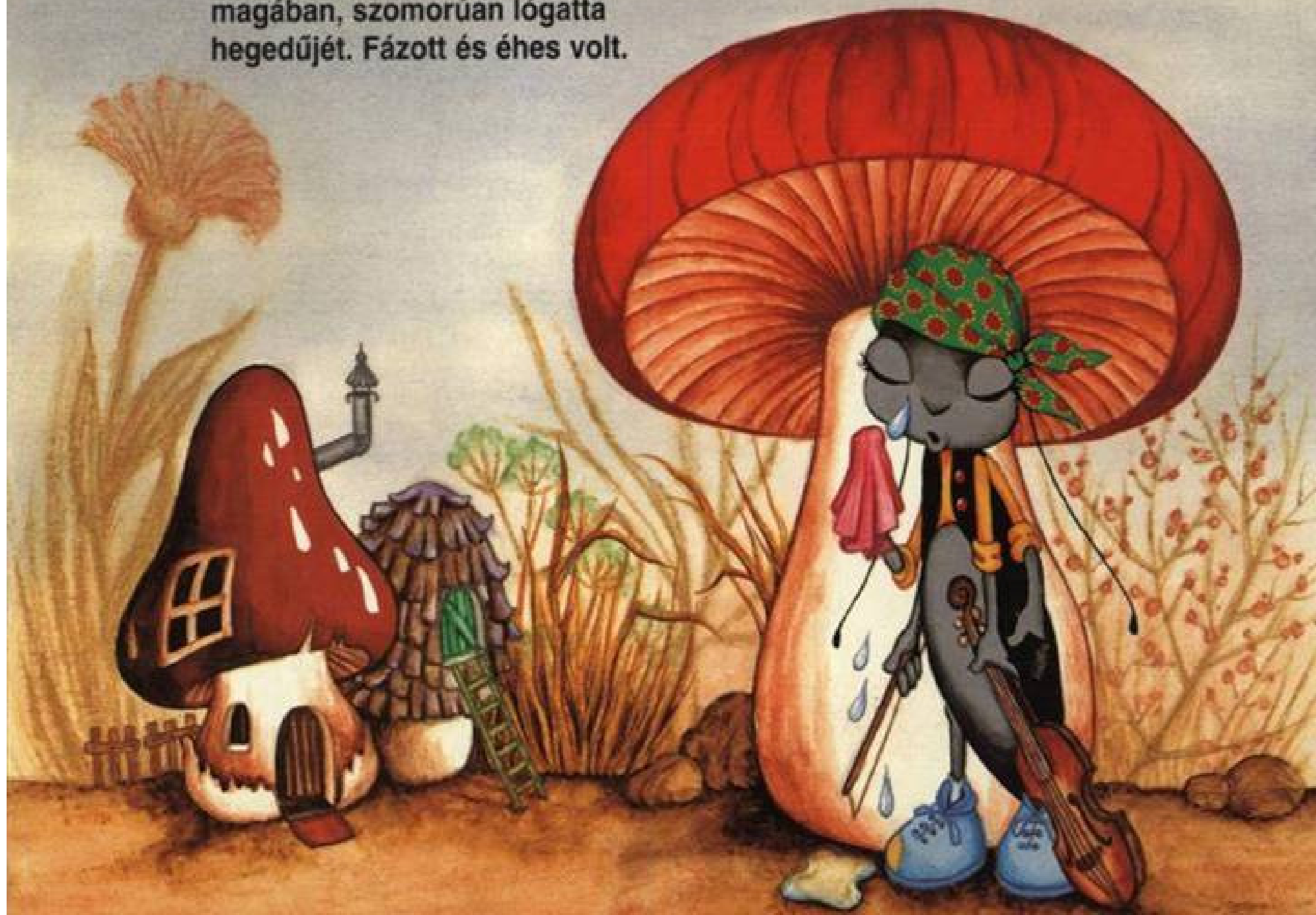
Gondolj a télre, tücsök koma! –
figyelmeztette a kis hangya, de a
tücsök csak nevetett: messze
még a tél!

A nyár gyorsan elszállt. Egyre hidegebb lett, az állatok téli búvóhelyükre igyekeztek.

Csak szegény tücsök didergett
magában, szomorúan lógatta
hegedűjét. Fázott és éhes volt.

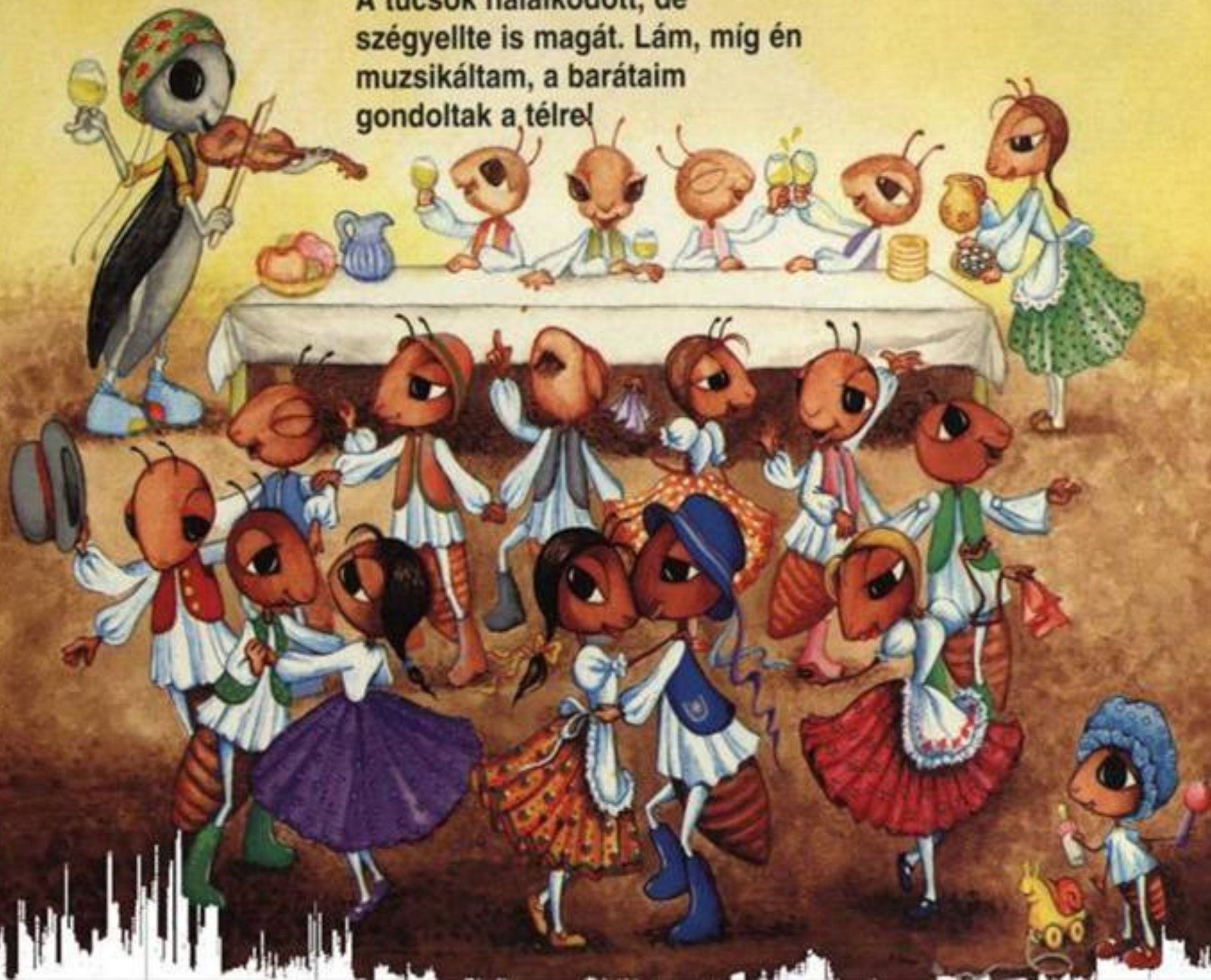
Sűrű pelyhekben hullott a hó, és
betemette a kis tücsköt
hegedűstől, mindenestől. Két kis
hangya rátalált és hazavitte.

Meleg volt a hangyavárban.
A tücsök gyorsan felmelegedett.
A hangyák finom falatokkal kínálták.

A tücsök hálálkodott, de
szégyellte is magát. Lám, míg én
muzsikáltam, a barátaim
gondoltak a télre!

A hangyák vigasztalták és biztatták, most muzsikáljon egy kicsit, mulassanak tavaszig.

